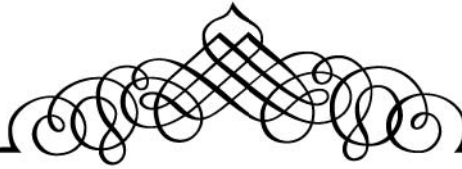

ЛІТЕРАТУРА XVIII СТОЛІТТЯ

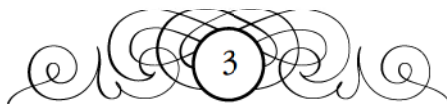
Джонатан Свіфт

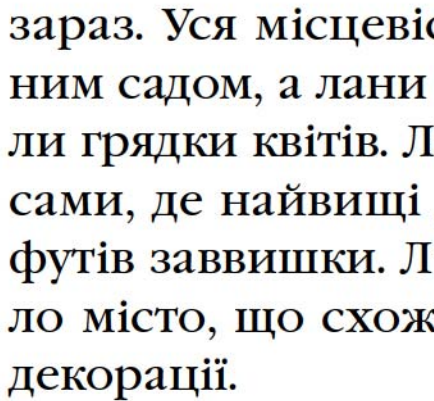
Мандри Лемюеля Гуллівера

Подорож до ЛЛШУТІВ

(Уривок)

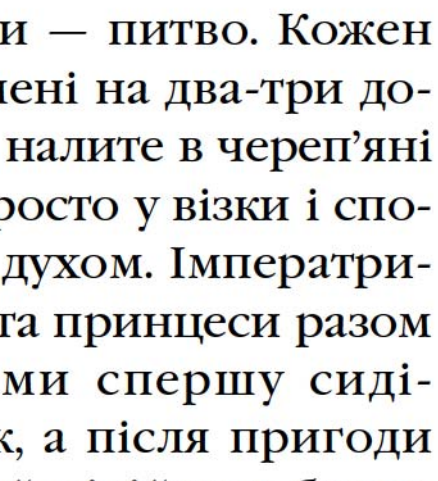
Підвівшись, я розглянувся навкрузи, і мушу сказати, що жоден краєвид не радував мене більше, ніж побачений

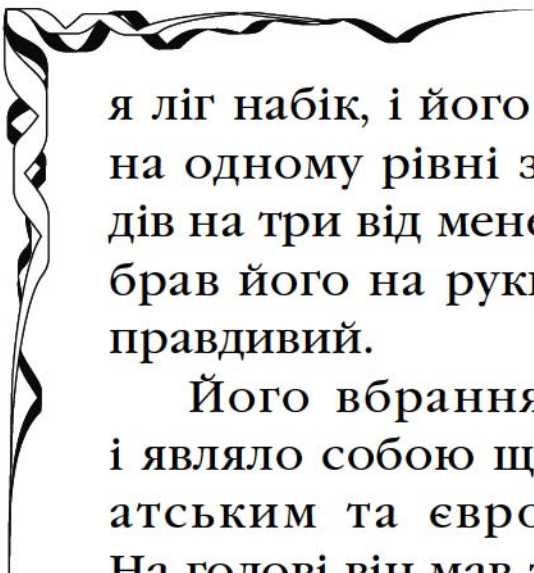
зараз. Уся місцевість здавалася суцільним садом, а лани на його тлі нагадували грядки квітів. Лани чергувалися з лісами, де найвищі дерева були до семи футів заввишки. Ліворуч од мене лежало місто, що схоже було на театральні декорації.

Імператор тим часом зійшов з вежі і верхи наближався до мене. Хоч як добре був вимуштруваний його кінь, та, побачивши таку величезну постать, що здалася йому живою горою, він злякався і став дибки. На щастя, його величність був чудовим вершником і всидів у сідлі, аж поки підбігли царедворці. Вхопивши коня за вуздечку, вони допомогли імператорові злізти. Його величність з великим подивом оглядав мене з усіх боків, не підходячи, проте, ближче як на довжину мого ланцюга. З його наказу двірські кухарі та різники підвезли до мене на двоколісних візках їжу та напої. На двадцяти з них

було м'ясо, на десяти — питво. Кожен візок з м'ясом став мені на два-три добрих ковтки, а вино, налите в череп'яні посудини, я вилив просто у візки і спорожнював їх одним духом. Імператриця й молоді принци та принцеси разом з двірськими дамами спершу сиділи в кріслах оддалік, а після пригоди з конем повставали й підійшли ближче до імператора, якого слід описати окремо.

На зріст він майже на цілий мій ніготь вищий за першого-ліпшого із своїх придворних, і саме це мусить викликати у глядача особливу пошану до нього. В імператора різке, мужнє обличчя з одвислою нижньою губою і орлиним носом. У нього оливкового кольору шкіра, ставна постать, пропорційні частини тіла, граціозні рухи й велична статура. Він був уже немолодий як на ліліпута — мав двадцять вісім років і дев'ять місяців і правив щасливо та переможно. Щоб краще бачити його,

я ліг набік, і його обличчя опинилося на одному рівні з моїм. Він стояв ярдів на три від мене, але згодом я не раз брав його на руки, і мій опис цілком правдивий.

Його вбрання було дуже просте і являло собою щось середнє між азійським та європейським одягом. На голові він мав золотий шолом, прикрашений самоцвітами, з пером на гребені. На випадок, якби я здумав розірвати ланцюг, він тримав напоготові у руці оголений меч дюймів на три завдовжки. Піхви й руків'я його були оздоблені діамантами. Голос у імператора був пронизливий, але такий ясний і виразний, що я добре чув його, навіть стоячи на ввесь зріст. Дами й вельможі були вбрані розкішно, і місце, де вони стояли, нагадувало розстелену на землі спідницю, гаптовану сріблом і золотом. Його величність раз у раз озивався до мене. Я відповідав йому, але ні він, ані я не розуміли один одного. З його

дозволу до мене звертались і священники та судові урядовці з почту, і я відказував їм усіма мовами, які знав хоч трішки, та все марно.

За дві години імператор та двір повернулись до міста, і я залишився сам під охороною великого загону гвардійців, що мали охороняти мене від настирливості і, можливо, від лихих намірів численних городян. Юрба не терпляче тиснулася навкруги, а коли я сидів біля дверей свого будинку, дехто наважився навіть вистрілити в мене, і одна стріла мало не влучила мені в око. Полковник наказав схопити шістьох зухвальців і, щоб найкраще їх покарати, звелів віддати мені до рук. Підштовхувані списами солдатів, злочинці наблизились до мене. Я взяв усіх у жменю, а потім, поклавши п'ятьох з них у кишеню мого камзола, удав, ніби хочу з'їсти живцем шостого. Бідолаха відчайдушно репетував, а полковник та офіцери дуже хвилювались, надто